

Arrest

nr. 344 648 van 9 april 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 3 april 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende het overdrachtsbesluit (bijlage 26quater) van 30 maart 2026.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. AMEELE, die loco advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Palestijnse oorsprong, diende op 5 maart 2026 een verzoek om internationale bescherming in.

De vingerafdrukken van verzoeker werden genomen en dit leidde tot een treffer. Hieruit bleek dat verzoeker een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Spanje op 9 juli 2025, in België op 14 juli 2025 en op 27 oktober 2025.

Op 14 augustus 2025 werd een overdrachtsbesluit genomen ten aanzien van verzoeker waarbij Spanje werd aangeduid als zijnde de verantwoordelijke lidstaat. Op 20 oktober 2025 werd verzoeker overgedragen aan Spanje. Verzoeker keerde echter terug naar België.

Op 12 december 2025 werden de Spaanse autoriteiten verzocht om verzoeker terug te nemen.

Op 17 december 2025 stemden de Spaanse autoriteiten in met de terugname van verzoeker.

Op 30 maart 2026 werd een overdrachtsbesluit genomen ten aanzien van verzoeker. Dit is de bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu is verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn overdracht naar Spanje. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een overdrachtsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Verweerder betwist het uiterst dringend karakter niet.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 3 en 4 van het Handvest, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de formele motiveringsplicht.

In hoofddorde stelt verzoeker dat hij geen toegang zal hebben tot medische zorgen.

De Raad herinnert eraan dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, een overdracht in het kader van de Dublin III-verordening slechts moet worden verhinderd indien er ernstige en bewezen gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene bij overdracht een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie, met name het arrest Jawo (C-163/17), volgt dat:

- enkel situaties van zeer verregaande materiële deprivatie, waarbij de betrokkene niet kan voorzien in zijn meest elementaire behoeften, onder het toepassingsgebied van artikel 4 van het Handvest vallen;
- de drempel bijzonder hoog ligt en niet wordt bereikt door loutere onzekerheid, armoede of een verslechtering van de levensomstandigheden.

Wat betreft medische situaties heeft het Hof in het arrest C.K. (C-578/16 PPU), in het verlengde van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (Paposhvili t. België), geoordeeld dat een overdracht enkel moet worden verhinderd wanneer zij leidt tot een ernstige, snelle en onomkeerbare verslechtering van de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Ten slotte volgt uit het arrest Tarakhel t. Zwitserland dat, bij afwezigheid van systemische tekortkomingen, enkel in geval van bijzondere kwetsbaarheid en concrete aanwijzingen van risico, bijkomende garanties vereist kunnen zijn.

Het komt derhalve aan de verzoeker toe om concrete, individuele en actuele elementen aan te brengen die een dergelijk risico aannemelijk maken. Verzoeker verwijst naar de medische stukken die hij bijbrengt en stelt dat hij een kwetsbaar profiel heeft. Verzoeker wordt medisch opgevolgd in België en een opname is gepland in april 2026.

De Raad stelt evenwel vast dat:

- de voorgelegde stukken melding maken van gastro-enterologische problemen en opvolging;
- geen enkel stuk aantoont dat de aandoening levensbedreigend is of een kritieke fase bereikt heeft;
- evenmin wordt aangetoond dat een overdracht op zich een ernstige, snelle en onomkeerbare verslechtering zou veroorzaken.

Uit het AIDA rapport waar ook de verwerende partij naar verwijst blijkt het volgende:

“Spanish law foresees full access to the public health care system for all asylum seekers. Through this legal provision, they are entitled to the same level of health care as nationals and third-country nationals legally residing in Spain, including access to more specialised treatment for persons who have suffered torture, severe physical or psychological abuses or traumatising circumstances. Since the 2012 reform of access to the Public Health System, which limited the previously guaranteed universal access to health care, asylum seekers had been facing problems in receiving medical assistance, even though it is provided by law. In particular, some asylum seekers were denied medical assistance, because medical personnel were not acquainted with the “red card” (tarjeta roja) that applicants are provided with, or they did not know that asylum seekers were entitled to such right. In September 2018, the Government approved a decree reinstating universal access to the Public Health System, thus covering irregular migrants as well. In 2020, the Ministry of Health announced a law proposal establishing measures for the equality, the universality and the cohesion of the national health system, and launched a public consultation. The proposal was sent to the Parliament by the Council of Minister on June 2022 and was approved in May 2023. Although access to special treatment and the possibility to receive treatment from psychologists and psychiatrists is free and guaranteed, it should be highlighted that in Spain there are no specialised structures for victims of severe violations and abuses like the ones faced by asylum seekers escaping war, indiscriminate violence or torture. There are no specialised medical centres that exclusively and extensively treat these particular health problems. From 2025, three NGOs (Accem, Red Acoge and San Juan de Dios) manage a total of 82 places for asylum seekers with mental health needs within the asylum reception system. In 2024, there was also Progestión managing 9 reception places for asylum seekers with mental health needs in Madrid. The 2024 annual report from CEAR continued to highlight the challenges that asylum seekers, migrants and refugees face in accessing the health system especially due to administrative barriers (i.e. for the lack of the enrolment in the municipal register), despite their right to the physical and mental health support is recognised by law.

UNHCR observed an increasing necessity to address mental health and psychosocial support (MHPSS) related needs of asylum seekers and refugees in the asylum system. In June 2023, UNHCR organised a protection dialogue on the mental health of refugees, asylum seekers and stateless persons in Madrid, aimed to identify challenges and opportunities for improving refugees’ mental health and psychosocial support. Special emphasis was placed on the need to strengthen coordination among key actors, incorporate an intercultural perspective in the services provided, promote specialised training and care for professionals, and promote the effective participation of refugees. Following the Protection Dialogue, UNHCR established a reference group on mental health with key stakeholders, including authorities, NGOs, and refugee-led organisations, to assist UNHCR in implementing its strategy related to MHPSS, to strengthen the network and identify initiatives and measures to reinforce refugees’ wellbeing and mental health.”

(vrij vertaald: De Spaanse wetgeving voorziet in volledige toegang tot het openbare gezondheidszorgsysteem voor alle asielzoekers. Op grond van deze wettelijke bepaling hebben zij recht op hetzelfde niveau van gezondheidszorg als Spaanse onderdanen en derdelanders die legaal in Spanje verblijven, met inbegrip van toegang tot meer gespecialiseerde behandelingen voor personen die slachtoffer zijn geweest van foltering, ernstig fysiek of psychisch geweld of traumatische omstandigheden.

Sinds de hervorming van 2012, die de eerder gegarandeerde universele toegang tot gezondheidszorg beperkte, ondervinden asielzoekers problemen bij het verkrijgen van medische hulp, hoewel dit wettelijk voorzien is. Zo werd sommige asielzoekers medische zorg geweigerd omdat medisch personeel niet vertrouwd was met de “rode kaart” (tarjeta roja) die aan aanvragers wordt verstrekt, of omdat zij niet wisten dat asielzoekers recht hadden op dergelijke zorg.

In september 2018 heeft de regering een decreet goedgekeurd dat de universele toegang tot het openbare gezondheidszorgsysteem herstelde, waardoor ook ongedocumenteerde migranten werden gedekt.

In 2020 kondigde het Ministerie van Volksgezondheid een wetsvoorstel aan met maatregelen voor gelijkheid, universaliteit en samenhang van het nationale gezondheidsstelsel, en startte het een publieke consultatie. Het voorstel werd in juni 2022 door de ministerraad aan het parlement voorgelegd en in mei 2023 goedgekeurd.

Hoewel toegang tot gespecialiseerde behandeling en de mogelijkheid om psychologische en psychiatrische zorg te ontvangen gratis en gegarandeerd zijn, moet worden benadrukt dat er in Spanje geen gespecialiseerde structuren bestaan voor slachtoffers van ernstige schendingen en misbruiken zoals die waarmee asielzoekers die vluchten voor oorlog, willekeurig geweld of foltering worden geconfronteerd. Er bestaan geen gespecialiseerde medische centra die zich uitsluitend en uitgebreid op deze specifieke gezondheidsproblemen richten.

Vanaf 2025 beheren drie ngo's (Accem, Red Acoge en San Juan de Dios) in totaal 82 opvangplaatsen voor asielzoekers met mentale gezondheidsnoden binnen het opvangsysteem. In 2024 beheerde Progestión daarnaast 9 opvangplaatsen voor asielzoekers met mentale gezondheidsnoden in Madrid.

Het jaarverslag 2024 van CEAR benadrukt opnieuw de uitdagingen waarmee asielzoekers, migranten en vluchtelingen worden geconfronteerd bij de toegang tot het gezondheidszorgsysteem, met name door administratieve belemmeringen (bijvoorbeeld het ontbreken van inschrijving in het gemeenteregister), ondanks het feit dat hun recht op fysieke en mentale gezondheidszorg wettelijk is erkend.

UNHCR stelde een toenemende nood vast om in het asielsysteem aandacht te besteden aan de behoeften op het vlak van geestelijke gezondheid en psychosociale ondersteuning (MHPSS) van asielzoekers en vluchtelingen.

In juni 2023 organiseerde UNHCR in Madrid een beschermingsdialoog over de geestelijke gezondheid van vluchtelingen, asielzoekers en staatlozen, met als doel uitdagingen en kansen te identificeren om de geestelijke gezondheid en psychosociale ondersteuning van vluchtelingen te verbeteren.

Bijzondere nadruk werd gelegd op de noodzaak om de coördinatie tussen de belangrijkste actoren te versterken, een intercultureel perspectief in de aangeboden diensten te integreren, gespecialiseerde opleiding en ondersteuning voor professionals te bevorderen, en de effectieve participatie van vluchtelingen te stimuleren.

Na deze beschermingsdialoog heeft UNHCR een referentiegroep inzake geestelijke gezondheid opgericht met belangrijke stakeholders, waaronder overheden, ngo's en door vluchtelingen geleide organisaties, om UNHCR te ondersteunen bij de uitvoering van zijn strategie inzake MHPSS, het netwerk te versterken en initiatieven en maatregelen te identificeren ter bevordering van het welzijn en de geestelijke gezondheid van vluchtelingen.)

De Raad stelt evenwel vast dat uit het door verzoeker zelf geciteerde rapport blijkt dat:

- de Spaanse wetgeving voorziet in volledige toegang tot het openbare gezondheidszorgsysteem voor asielzoekers;
- zij recht hebben op hetzelfde niveau van zorg als Spaanse onderdanen;
- ook toegang bestaat tot gespecialiseerde behandelingen.

Hoewel het rapport melding maakt van:

- administratieve belemmeringen,
- praktische moeilijkheden bij toegang,

wordt tegelijk bevestigd dat:

- het recht op gezondheidszorg wettelijk gewaarborgd is;
- en dat dit recht in de praktijk wordt toegepast, zij het met bepaalde uitvoeringsproblemen.

In het licht van de voormelde rechtspraak (*C.K., Paposhvili*) volstaat dit niet om te besluiten dat de overdracht een schending van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest zou inhouden.

Voorts hebben de in het rapport gemaakte bemerkingen voornamelijk betrekking op geestelijke gezondheidszorg, terwijl de medische problematiek van verzoeker betrekking heeft op gastro-enterologische zorg.

Bovendien verklaarde verzoeker tijdens zijn gehoor van 10 maart 2026 dat hij in Spanje werd doorverwezen naar het Rode Kruis en dat hij nadien naar het ziekenhuis moest. Hij verklaart ook nog dat hij dit ziekenhuis zelf betaald heeft. Nergens in zijn verhoor verklaart hij aldus dat hij in Spanje geen adequate toegang zou gehad hebben tot medische zorgen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de nodige behandeling niet beschikbaar is in Spanje, noch dat de hij er geen effectieve toegang toe zou hebben.

Het louter bestaan van een lopend medisch traject in België volstaat niet.

Daarnaast stelt verzoeker dat er procedurele drempels zijn en dat Dublin terugkeerders belangrijke obstakels ondervinden bij de toegang tot opvang. Verzoeker stelt dat hij verklaarde dat hij in Spanje dakloos was en dat hij honger had.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij oordeelt dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat een overdracht aan Spanje een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen noch op individuele gronden. De verwerende partij heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublin-interview en met in de bestreden beslissing vermelde landeninformatie. Hoewel zij niet blind is gebleven voor de kritische bemerkingen die uit de rapporten zijn gebleken, is de verwerende partij tot de conclusie gekomen dat bij overdracht van de verzoekende partij aan Spanje er geen reëel risico voorligt op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden. Het komt derhalve aan de verzoeker, die in essentie stelt dat de verwerende partij geen actuele, zorgvuldige en diepgaande analyse heeft gemaakt van de situatie in Spanje en van het risico van schending van artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer, toe om zijn standpunt met concrete argumenten te onderbouwen. Het is aan de verzoeker om met concrete argumenten aan te tonen dat deze conclusie niet deugdzzaam is. Het louter verwijzen naar en herhalen van de informatie waarmee de verwerende partij in de bestreden beslissing rekening heeft gehouden en die zij in ogenschouw heeft genomen bij haar onderzoek, met name de vaststellingen in het AIDA-rapport, volstaat daartoe niet.

Op basis van de concrete vermeldingen in het meest recente AIDA-rapport stelde de verwerende partij vast dat voorafgaand aan een Dublinoverdracht de bevoegde asielinstantie in Spanje overlegt met de diensten die bevoegd zijn voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming en dat overgedragen personen weliswaar dezelfde problemen kunnen ondervinden als andere verzoekers, maar prioriteit wordt gegeven aan de registratie van de verzoekers die in het kader van de Dublinprocedure naar Spanje terugkeren. Aan de hand van dit rapport gaat verwerende partij vervolgens in op de materiële opvang waarbij zij erop wijst dat alle verzoekers recht hebben op accommodatie, ondersteuning en financiële hulp voor een periode van 18 maanden, of 24 maanden voor kwetsbare verzoekers. Zij houdt er rekening mee dat volgens het AIDA-rapport in 2023 nog melding werd gemaakt van vertraging bij de toegang tot opvang en dat er zich soms situaties voordoen waarin een verzoeker geen opvang krijgt door een gebrek aan plaatsen, maar stelt dat verzoekers doorgaans eerst een plaats krijgen in een opvangcentrum en in een tweede fase worden ondergebracht in private huisvesting. De verwerende partij wijst er nog op dat volgens het rapport er geen melding wordt gemaakt van slechte opvangomstandigheden en dat bij de toewijzing van opvang rekening wordt gehouden met de individuele situatie. Betreffende de aanwezigheid van tolken merkt de verwerende partij op dat in het AIDA-rapport wordt aangegeven dat er tolken beschikbaar zijn voor de interviews en dat verzoekers recht hebben, op basis van de asielwet, op een tolk en dat dit recht wordt gerespecteerd. De verwerende partij maakt er verder melding van dat uit het rapport blijkt dat de nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming en dat verzoekers passende toegang hebben tot gezondheidszorg in de praktijk, dat zij volledige toegang hebben tot het publieke gezondheidsstelsel en op dit vlak dezelfde rechten hebben als Spaanse burgers en er ook kosteloos toegang is tot meer gespecialiseerde zorg door psychologen en psychiaters.

De verwerende partij betwist niet dat het rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de opvang en de procedures voor het bekomen van internationale bescherming in Spanje maar is van oordeel dat deze niet leiden tot de conclusie dat personen die onder de Dublin III-Verordening worden overgedragen aan Spanje systematisch geen toegang krijgen tot opvang en tot de procedure van internationale bescherming, dat het wijzen op het feit dat in Spanje, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers niet leidt tot de conclusie dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Spanje in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen onder artikel 3 (2) van de Dublin III-Verordening en dat personen die in het kader van voormelde Verordening aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker maakt op algemene wijze gewag van een ontoereikende opvangcapaciteit. Aldus weerlegt hij de gedane vaststellingen echter niet dat voorafgaand aan een Dublinoverdracht de bevoegde asielinstantie in Spanje overlegt met de diensten die bevoegd zijn voor de opvang van verzoekers, dat Dublinterugkeerders prioriteit krijgen bij de registratie van hun verzoeken om internationale bescherming, dat verzoekers doorgaans terecht kunnen in de opvangvoorzieningen en dat bij de toewijzing van opvang ook rekening wordt gehouden met de individuele situatie van de betrokkene.

De Raad stelt vast dat uit dit rapport blijkt onder meer blijkt dat:

- voorafgaand aan een overdracht overleg plaatsvindt tussen de bevoegde instanties en de opvangstructuren;
- Dublin-terugkeerders in beginsel prioriteit krijgen bij de registratie van hun verzoek;
- verzoekers recht hebben op opvang en begeleiding;
- en dat bij de toewijzing van opvang rekening wordt gehouden met de individuele situatie.

Hoewel het rapport melding maakt van:

- vertragingen bij toegang tot opvang,
- capaciteitsproblemen,
- en gevallen van dakloosheid,

kan hieruit niet worden afgeleid dat Dublin-terugkeerders systematisch of onvermijdelijk worden blootgesteld aan omstandigheden die kunnen worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad herinnert eraan dat, overeenkomstig het arrest Jawo, enkel een situatie van extreme materiële deprivatie onder het toepassingsgebied van artikel 4 van het Handvest valt, hetgeen in casu niet wordt aangetoond.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de verwerende partij op basis van de door haar gedane vaststellingen op basis van het meest recente AIDA-rapport, en de overige vaststellingen zoals hierboven weergegeven, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot haar beoordeling is gekomen dat niet blijkt dat er voor Dublin-terugkeerders in het algemeen kan worden gesproken van structurele tekortkomingen inzake de (toegang tot de) procedure voor internationale bescherming en de opvangvoorzieningen.

Waar verzoeker stelt dat hij verklaarde dat hij dakloos was en dat hij geen voedsel kreeg, merkt de Raad op dat verzoeker zelf verklaarde dat hij na zijn overdracht naar Spanje slechts twee dagen in Spanje bleef. Deze zeer korte verblijfsduur ondermijnt de stelling dat hij geen daadwerkelijke toegang had tot opvang of zorg, en laat niet toe om te concluderen dat hij bij een nieuwe overdracht opnieuw in een dergelijke situatie zal terechtkomen.

Het middel is prima facie niet ernstig.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 17 van de Dublin III verordening, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker meent dat er in casu redenen waren om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule.

De Raad herinnert eraan dat artikel 17 van de Dublin III verordening:

- een discretionaire bevoegdheid bevat;
- geen recht creëert voor verzoeker;
- enkel marginaal kan worden getoetst.

In casu blijkt uit de beslissing dat:

- de persoonlijke elementen van verzoeker werden onderzocht;
- geen uitzonderlijke omstandigheden werden vastgesteld die een toepassing van artikel 17 rechtvaardigen.

Het feit dat in artikel 17 van de verordening nr. 604/2013 is bepaald dat verweerder steeds de mogelijkheid heeft om te besluiten een verzoek om internationale bescherming te behandelen en dat het Hof van Justitie dit heeft bevestigd laat niet toe te besluiten dat verweerder een onwettigheid beging door, op een onderbouwde wijze, aan te geven dat hij geen gebruik wenste te maken van deze mogelijkheid.

Nu verzoeker niet kan overtuigen dat er sprake is van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming in Spanje of van concrete redenen die maken dat er wat Spanje betreft niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, ziet de Raad daarnaast geen redenen waarom België voorafgaandelijk aan het overdrachtsbesluit of de overdracht individuele garanties had moeten vragen van Spanje.

Het tweede middel is niet ernstig.

2.4. Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

N. VERBRUGGHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

J. CAMU